

KONINKRIJK BELGIË

-----

ADVIES 36.775/3

VAN DE AFDELING WETGEVING  
VAN DE RAAD VAN STATE

-----

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 17 maart 2004 door de Voorzitter van het Vlaams Parlement verzocht hem, binnen een termijn van vijf werkdagen, van advies te dienen over een voorstel van decreet "houdende wijziging van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996", heeft op 22 maart 2004 het volgende advies gegeven:

1. Volgens artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moeten in de adviesaanvraag de redenen worden opgegeven tot staving van het spoedeisend karakter ervan.

Te dezen wordt het verzoek om spoedbehandeling gemotiveerd

"door de dringende maatschappelijke noodzaak om ten spoedigste rechtszekerheid te verschaffen inzake de in het voorstel van decreet behandelde problematiek . Het legistieke werk dienaangaande moet dus zo snel mogelijk worden afgerond, ook en vooral om een duidelijk en ondubbelzinnig signaal te kunnen geven aan de bevolking. De bevoegde commissie wil de bespreking van het voorstel dan ook zo snel mogelijk voortzetten".

\*

\*   \*

2. Overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich moeten beperken tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de te vervullen vormvereisten.

\*

\*   \*

### STREKKING VAN HET VOORSTEL

3. Het voor advies voorgelegde voorstel van decreet beoogt de opheffing, met ingang van 1 januari 2003, van de gewestelijke heffing op de leegstaande en/of verwaarloosde gebouwen en leegstaande, verwaarloosde, ongeschikte en/of onbewoonbare woningen, zoals geregeld in de artikelen 24 tot 44 van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 (artikel 2).

.../...

De indiener van het voorstel wenst "van de heffing op verwaarlozing en verkrotting een gemeentelijke bevoegdheid te maken" <sup>(1)</sup>. Vanaf de inwerkingtreding van het voorgestelde decreet worden de gemeenten bevoegd voor het bewaken, het voorkomen en het bestrijden van de leegstand, de verwaarlozing, de ongeschiktheid en de bewoonbaarheid van gebouwen en woningen. Zij kunnen daartoe de leegstaande, verwaarloosde, ongeschikte en onbewoonbare woningen en gebouwen op hun grondgebied inventariseren en daarop een belasting heffen (artikel 3).

Het voorstel van decreet bepaalt hoe de leegstand, de verwaarlozing, de ongeschiktheid en/of de onbewoonbaarheid moet worden vastgesteld. Het regelt de beroepsprocedure en bepaalt in welke gevallen men vrijgesteld is van de bedoelde gemeentelijke belasting (artikelen 4 en 5).

Om te vermijden dat de gemeenten de oorspronkelijke filosofie van het decreet, namelijk de bestrijding van leegstand en verwaarlozing, zouden ondergraven, voorziet het voorstel in deels positieve, deels negatieve stimuli, die de gemeenten ertoe moeten aanzetten om een belasting ter voorkoming en bestrijding van verwaarloosde, ongeschikte en/of onbewoonbare gebouwen en woningen in te voeren. De gemeenten die dergelijke belasting invoeren, krijgen bijkomende middelen uit het Vlaams Gemeentefonds. Van de gemeenten die geen belasting invoeren, zal het gemeentelijk aandeel in dit fonds worden verminderd (artikel 6).

Voorts wijzigt het voorstel van decreet, artikel 253 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, in functie van de opheffing van de artikelen 24 tot 44 van het genoemde decreet van 22 december 1995 (artikelen 7 en 8).

Verder vervangt artikel 9 van het voorstel artikel 20, § 1, van de Vlaamse Wooncode, om de geldboeten te verhogen, ingeval een woning, die niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zonder geldig conformiteitsattest.

Ten slotte regelt artikel 10 van het voorstel de inwerkingtreding van het decreet.

---

<sup>(1)</sup> *Parl. St.*, Vl. Parl., 2003-2004, nr. 2146/1, 2.

### BEVOEGDHEID VAN HET VLAAMSE GEWEST

4. Het voor advies voorgelegde voorstel van decreet bevestigt enerzijds de bevoegdheid van de gemeenten om een belasting te heffen op de leegstaande, verwaarloosde, ongeschikte en onbewoonbare woningen en gebouwen op hun grondgebied (artikel 3 van het voorstel) <sup>(2)</sup>, maar beperkt anderzijds die bevoegdheid door te voorzien in een aantal vrijstellingen van de belastingen (artikel 5).

Inzonderheid wat dat artikel 5 betreft rijst de vraag of de decreetgever bevoegd is om die beperkingen van de belastingsbevoegdheid van de gemeenten op te leggen. Die vraag moet worden onderzocht in het licht van artikel 170, § 4, van de Grondwet.

5. Die grondwetsbepaling luidt als volgt:

"§ 4. Geen last of belasting kan door de agglomeratie, de federatie van gemeenten en de gemeente worden ingevoerd dan door een beslissing van hun raad.

De wet bepaalt ten aanzien van de in het eerste lid bedoelde belastingen, de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt."

Artikel 170, § 4, eerste lid, verheft de fiscale zelfstandigheid van de agglomeraties, de federaties van gemeenten, en de gemeenten tot een grondwettelijk

---

<sup>(2)</sup> Uit de toelichting bij het voorstel van decreet kan worden afgeleid, dat de indiener ervan uitgaat "dat de gemeenten autonoom bevoegd zijn om een heffing in te voeren" en door het voorstel van decreet niet "gemachtigd" worden om de bedoelde belasting in te voeren (zie de commentaar bij artikel 6 van het voorstel - *Parl.St.*, Vl. Parl., 2003-2004, nr. 2146/1, 3).

beginsel<sup>(3)</sup>. Het is m.a.w. in die specifieke bepalingen dat zij de grondwettelijke grondslag vinden van hun belastingbevoegdheid<sup>(4)</sup>.

De belastingbevoegdheid van de gemeenten is niet onbeperkt. Artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet bepaalt dat de wet ten aanzien van de in paragraaf 4, eerste lid, bedoelde belastingen uitzonderingen kan bepalen. De wetgever kan de gemeenten dus verbieden om bepaalde belastingen te heffen.

Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 170 van de Grondwet blijkt dat met de bepalingen van het tweede lid van de paragraaf 4, samen met de overeenstemmende bepaling van het tweede lid van paragraaf 2 (i.v.m. de belastingbevoegdheid van de gemeenschappen en de gewesten) en het tweede lid van paragraaf 3 (i.v.m. de belastingbevoegdheid van de provincies), "de Staat een soort verdedigingsmechanisme opbouwt, t.o.v. de verschillende andere bestuurslagen, om een eigen fiscale materie te behouden"<sup>(5)</sup>. De genoemde bepalingen voorzien in een "regulerend mechanisme", waarvan werd opgemerkt dat het een "noodzakelijk instrument" is: "De wet moet dat regulerend mechanisme zijn en moet kunnen zeggen

---

<sup>(3)</sup> Arbitragehof, 2 juni 1988, nr. 57/88, overw. 4.B.1.

<sup>(4)</sup> Arbitragehof, 5 november 2003, nr. 143/2003, overw. B.10.1; R.v.St., afd. adm., 14 maart 2000, Gillion, nr. 85.916; R.v.St., afd. wetg., advies 25.572/8 van 13 mei 1997 over een voorstel van decreet houdende de mogelijkheid voor gemeenten een algemene belasting te heffen in die gevallen waarin internationale overeenkomsten en federale wetgeving leiden tot vrijstelling van gemeentebelasting, *Parl. St.*, Vl. Parl., 1995-96, nr. 299-2, pp. 9-10, nr. 2.1.1; R.v.St., afd. wetg., advies 34.913/VR van 4 maart 2003 over een wetsontwerp tot wijziging van artikel 10 van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, *Parl. St.*, Kamer, 2002-03, nr. 50-1990/3, p. 4.

In de rechtspraak en de rechtsleer wordt soms de opvatting voorgestaan dat de belastingbevoegdheid van de gemeenten zou voortvloeien uit de artikelen 41 en 162 van de Grondwet, die aan die overheden alles toevertrouwen wat van gemeentelijk belang is. Artikel 170, § 4, eerste lid, van de Grondwet zou er in die opvatting slechts toe strekken het orgaan aan te wijzen dat de fiscale bevoegdheid van de gemeente kan uitoefenen (zie, bijv., R.v.St., afd. adm., 28 oktober 1998, v.z.w. Nationale Federatie der Zagerijen, nrs. 76.715, 76.717 en 76.718). Die opvatting wordt hier niet gevolgd. Anders dan in zijn voornoemde advies van 13 mei 1997 (pp. 15-16, nr. 2.2), acht de Raad van State het thans ook niet nodig om subsidiair van die alternatieve opvatting uit te gaan.

<sup>(5)</sup> Verklaring van de Eerste Minister in de commissie van de Kamer, *Parl. St.*, Kamer, B.Z. 1979, nr. 10-8/4°, p. 4.

welke belastbare materie wordt voorbehouden aan de Staat. Indien men dat niet zou doen komt men in een chaos en in alle mogelijke verwickelingen terecht, die niets meer te maken hebben met een goed georganiseerde federale Staat of goed georganiseerde Staat" <sup>(6)</sup>.

6. Volgens artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet is het "de wet" die de uitzonderingen op de belastingbevoegdheid van de gemeenten kan bepalen.

Omdat voornoemde grondwetsbepaling dateert van vóór 1 oktober 1980, rijst de vraag of de verwijzing naar "de wet" in die bepaling, wel tot gevolg heeft dat de materie aan de federale wet is voorbehouden en dat de gewesten niet bevoegd zouden zijn om de grenzen van de gemeentelijke fiscaliteit te bepalen, ook niet indien de bedoelde aangelegenheid kan worden vastgeknoopt aan een uitdrukkelijk aan hen toegewezen bevoegdheid.

Deze vraag moet evenwel ontkennend beantwoord worden.

6.1. Om te beginnen is het wel juist dat het toenmalige artikel 110 van de Grondwet, thans artikel 170, is vervangen vóór 1 oktober 1980, namelijk bij een grondwetswijziging van 29 juli 1980, maar dat neemt niet weg dat die vervanging heeft plaatsgevonden nadat de grondwetgever was overgegaan tot de oprichting van gemeenschappen en gewesten en tot het toekennen van een bevoegdheid van wetgevende aard aan de gemeenschappen (grondwetswijzigingen van 24 december 1970), en zelfs nadat hij de uitdrukkelijke mogelijkheid had gecreëerd voor de gewesten om eveneens een dergelijke bevoegdheid uit te oefenen (grondwetswijziging van 17 juli 1980). Het gebruik van het woord "wet" kan in die omstandigheden niet bevoegdheidsneutraal genoemd

---

<sup>(6)</sup> Verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, *Parl. Hand.*, Kamer, 22 juli 1980, p. 2707. Even later herhaalde de Eerste Minister die idee in de volgende bewoordingen: "C'est un système de régulation essentiel dans chaque état organisé convenablement. On ne peut pas biffer cela. Ce n'est pas possible sinon on aboutirait à l'anarchie sur le plan fiscal. Cela n'a rien à voir avec la notion de fédéralisme mais cela garantit un fonctionnement convenable de l'Etat" (p. 2708). Ook in de Senaat herhaalde de Eerste Minister dat het om een noodzakelijk reguleringsmechanisme ging, dat ertoe strekte "de volledige anarchie op het terrein van de fiscaliteit te vermijden" (*Parl. Hand.*, Senaat, 28 juli 1980, pp. 2650-2651).

worden. Veeleer moet aangenomen worden dat de grondwetgever de betrokken aangelegenheid aan de federale wetgever heeft willen voorbehouden <sup>(7)</sup>.

Die opvatting strookt met het hiervóór in herinnering gebrachte objectief dat met artikel 170, § 4, tweede lid, wordt nagestreefd. Als een reguleringsmechanisme in het leven geroepen wordt om een fiscale chaos te vermijden, moet er één instantie zijn die de controle over het geheel behoudt, en die kan ingrijpen wanneer het haar noodzakelijk voorkomt. Die ene instantie kan dan enkel de federale overheid zijn. Het is in die zin dat de volgende toelichting door de toenmalige Eerste Minister begrepen moet worden: "(Ik zou) willen stellen ... dat in dit nieuw systeem van bevoegdheidsverdeling op fiscaal vlak tussen de Staat, de gemeenschappen en de gewesten en de nevengeschiedte instellingen, de provincies en de gemeenten, het laatste woord bij de Staat ligt. Het is wat ik heb genoemd het reguleringsmechanisme: «De wet bepaalt ... de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt»" <sup>(8)</sup>.

---

<sup>(7)</sup> Vgl. Arbitragehof, 25 maart 2003, nr. 35/2003, overw. B.12.6.

<sup>(8)</sup> Verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, *Parl. Hand.*, Senaat, 28 juli 1980, p. 2661. In de Kamer had de heer Schiltz het door de Eerste Minister verdedigde systeem al op dezelfde manier geanalyseerd: "Met uw gebruikelijke energie hebt u hier het beginsel verdedigd van het regulerend mechanisme, wat volgens u maar alleen kan zijn, bevoegdheden van de centrale regering, van het centrale parlement om eventueel de uitoefening van de fiscale bevoegdheden te evoceren. U hebt gezegd dat er zoniet een chaos zou ontstaan" (*Parl. Hand.*, Kamer, 22 juli 1980, p. 2708).

Ten slotte blijkt uit verscheidene verklaringen afgelegd tijdens de parlementaire voorbereiding van de grondwetswijziging van 29 juli 1980 dat het wel degelijk de bedoeling van de grondwetgever was om aan de "nationale" wetgever de bevoegdheid voor te behouden om de uitzonderingen op de belastingbevoegdheid van o.m. de lokale besturen te bepalen <sup>(9)</sup>.

6.2. Voor de opvatting dat de gewesten bevoegd zouden zijn om de grenzen van de gemeentelijke fiscaliteit te bepalen, kan evenmin steun worden gevonden in de rechtspraak van het Arbitragehof. Het is er zelfs in tegenspraak mee.

In verscheidene arresten heeft het Hof immers de opvatting gehuldigd dat de bevoegdheid om uitzonderingen te bepalen op de belastingbevoegdheid van de lokale besturen een aan de federale wetgever voorbehouden aangelegenheid is <sup>(10)</sup>.

---

<sup>(9)</sup> Zie i.h.b. de volgende verklaringen:

- in verband met de fiscaliteit van de provincies: "De huidige teksten worden behouden. Een belasting van de provincies moet worden goedgekeurd door de provincieraad. De nationale wet reserveert de uitzonderingen voor zichzelf ..." (verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, *Parl. Hand.*, Kamer, 22 juli 1980, p. 2707);
- "Zo'n (regulerings)systeem moet in elke staat worden gehandhaafd wanneer men niet alleen aan de nationale instantie, maar ook aan de gemeenten en de provincies en zelfs aan de deelgebieden de bevoegdheid geeft om fiscale beslissingen te nemen en belastingen op te leggen. Dit mechanisme reserveert bepaalde belastingmateries voor de nationale overheid" (verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, *Parl. Hand.*, Senaat, 28 juli 1980, p. 2650);
- nogmaals in verband met de fiscaliteit van de provincies: "(Wij) hebben ... dus het beginsel behouden dat geen last of belasting door de provincie kan worden ingevoerd dan door een beslissing van haar raad, dat de nationale wet de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt, bepaalt ..." (verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, *Parl. Hand.*, Senaat, 28 juli 1980, p. 2651);
- "Le même alinéa 2, dans chacun des trois paragraphes (2 à 4), prévoit l'intervention de la loi, c'est-à-dire du pouvoir central" (verklaring van de heer Lagasse, *Parl. Hand.*, Senaat, 28 juli 1980, p. 2658).

<sup>(10)</sup> Arbitragehof, 25 februari 1988, nr. 47, overw. 6.B.6; Arbitragehof, 2 juni 1988, nr. 56, overw. 4.B.2.c, en nr. 57, overw. 4.B.1 en 4.B.2.f; Arbitragehof, 5 juli 1989, nr. 19/89, overw. 4.B.2.c. Steunend op die rechtspraak, heeft ook de Raad van State aangenomen dat de federale wetgever terzake over een voorbehouden bevoegdheid beschikt. Zie R.v.St., afd. wetg., advies 25.572/8 van 13 mei 1997, aangehaald, pp. 9-11, nr. 2.1.1; R.v.St., afd. wetg., advies 34.913/VR van 4 maart 2003, aangehaald, p. 5.

Zeer onlangs nog heeft het Hof overwogen dat "blijkt uit (artikel 170, §§ 3 en 4, van de Grondwet) dat de bevoegdheid van de provincies en de gemeenten (in belastingzaken) ondergeschikt is aan die van de federale Staat, waarbij hun bevoegdheid om bepaalde belastingen op te leggen bij wet kan worden beperkt" <sup>(11)</sup>.

6.3. Ten slotte moet opgemerkt worden dat uit de parlementaire voorbereiding van artikel 9, § 2, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten blijkt dat ook de bijzondere wetgever ervan uitgegaan is dat artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet (toen nog artikel 110, § 4, tweede lid) een bevoegdheid aan de federale overheid voorbehoudt. In zijn advies 25.572/8 van 13 mei 1997 overwoog de Raad van State daarover het volgende:

"Het voornoemde artikel 9, § 2, bepaalt dat «de opcentiemen ingevoerd door een Gewest ... geen afbreuk (mogen) doen aan het recht van de gemeenten om aanvullende belastingen of opcentiemen te heffen.» (...)"

In de memorie van toelichting werd met betrekking tot die bepaling het volgende gesteld:

"Krachtens het laatste lid van § 2 van (artikel 9) kunnen de Gewesten niet raken aan de bevoegdheid van de gemeenten om opcentiemen op de personenbelasting te heffen. Uit artikel 110, § 4, van de Grondwet blijkt duidelijk dat, voor deze aangelegenheid of voor elke andere gemeentelijke belasting, deze bevoegdheid exclusief aan de nationale wetgever is voorbehouden onverminderd de voogdijbevoegdheid van de Gewesten" <sup>(12)</sup>.

In het verslag van de bevoegde Kamercommissie werd die interpretatie als volgt bevestigd:

"De Minister bevestigt de door Mevr. Onkelinx geformuleerde interpretatie als zou het hier de bedoeling zijn om impliciet de in artikel 110, § 4, van de Grondwet opgenomen bepalingen in herinnering te brengen (...).

Uit artikel 110, § 4, van de Grondwet blijkt dus duidelijk dat een Gewestraad geen decreet kan goedkeuren waardoor beslist wordt dat de gemeenten

---

<sup>(11)</sup> Arbitragehof, 5 november 2003, nr. 143/2003, overw. B.10.1.

<sup>(12)</sup> *Parl. St.*, Kamer, 1988-89, nr. 635/1, p. 13.

niet langer gemachtigd zijn tot het heffen van opcentiemen en waardoor het Gewest zich dus tevens die materie voorbehoudt" <sup>(13)</sup> <sup>(14)</sup>.

7. Of de federale overheid dan wel de gewesten bevoegd zijn, moet thans ook onderzocht worden in het licht van artikel 19, § 1, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gewijzigd bij de bijzondere wet van 13 juli 2001.

7.1. De genoemde bepaling luidt als volgt:

"Behoudens toepassing van artikel 10, regelt het decreet de aangelegenheden bedoeld in de artikelen 4 tot 9, onverminderd de bevoegdheden die na de inwerkingtreding van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen door de Grondwet aan de wet zijn voorbehouden."

De vraag kan rijzen wat de weerslag is van deze bepaling op bevoegdheden die, zoals de bevoegdheden bedoeld in artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet, na de staatshervorming van december 1970, maar vóór 1 oktober 1980 door de Grondwet aan de wet zijn voorbehouden. Te dezen volstaat het evenwel vast te stellen dat de in het voorstel geregelde aangelegenheid, meer bepaald wat het regelen van de gemeentelijke fiscaliteit betreft, geen bevoegdheid betreft die bij de artikelen 4 tot 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 aan de gewesten is overgedragen.

7.2 Voorts moet worden onderzocht of de gewesten zich niet zouden kunnen beroepen op de bevoegdheid, enerzijds, inzake de samenstelling, de organisatie, de bevoegdheid en de werking van de gemeentelijke instellingen (artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), en anderzijds, inzake de algemene financiering van de gemeenten, de agglomeraties en federaties van gemeenten (artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 9°, van de bijzondere wet).

---

<sup>(13)</sup> *Parl. St.*, Kamer, 1988-89, nr. 635/18, p. 320.

<sup>(14)</sup> *R.v.St.*, afd. wetg., advies 25.572/8 van 13 mei 1997, aangehaald, pp. 12-13, nr. 2.1.2.

Zoals de Raad van State, afdeling wetgeving, reeds heeft overwogen, omvat de bevoegdheid inzake de samenstelling, de organisatie, de bevoegdheid en de werking van de gemeentelijke instellingen o.m. de bevoegdheid om de vestiging en de invordering van gemeentelijke belastingen te regelen. Het gaat hierbij om de bevoegdheid tot het vaststellen van de regels die de gemeenten moeten naleven wanneer ze belastingen heffen en invorderen. De bevoegdheid van de gewesten strekt zich echter niet uit tot de aangelegenheid bedoeld in artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet, dat betrekking heeft op het vaststellen van uitzonderingen op onder meer de gemeentelijke belastingbevoegdheid zelf <sup>(15)</sup>.

Voorts heeft het Arbitragehof overwogen dat de uitoefening door een gewest van de bevoegdheid om de algemene financiering van de provincies te regelen niet mag raken aan de bevoegdheid van de federale wetgever bedoeld in artikel 170, § 3, tweede lid, van de Grondwet <sup>(16)</sup>. Die overweging gaat ervan uit dat de twee voornoemde bevoegdheden van elkaar te onderscheiden zijn.

7.3. Volledigheidshalve kan ook herinnerd worden aan de rechtspraak van het Arbitragehof volgens welke de bevoegdheid van de gewesten inzake het administratief toezicht op de lokale besturen, thans geregeld in artikel 7, § 1, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, niet de bevoegdheid omvat om normatieve bepalingen vast te stellen m.b.t. de belastingbevoegdheid van die lokale besturen <sup>(17)</sup>.

8. Blijkt uit het voorgaande dat de aangelegenheid bedoeld in artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet aan de federale wetgever is voorbehouden, en dat de gewesten terzake niet bevoegd zijn, dan neemt zulks niet weg dat een gewest onder bepaalde voorwaarden een beroep zou kunnen doen op impliciete bevoegdheden, en op die manier toch zou kunnen treden op de domeinen bedoeld in de voornoemde grondwetsbepaling.

---

<sup>(15)</sup> R.v.St., afd. wetg., advies 34.913/VR van 4 maart 2003, aangehaald, p. 5.

<sup>(16)</sup> Arbitragehof, 13 juli 2000, nr. 93/2000, overw. B.4.

<sup>(17)</sup> Arbitragehof, 25 februari 1988, nr. 47, overw. 6.B.6; Arbitragehof, 2 juni 1988, nr. 57/88, overw. 4.B.2.f. In dezelfde zin: R.v.St., afd. wetg., advies 25.572/8 van 13 mei 1997, aangehaald, pp. 17-18, nr. 3.

Een decreet kan aldus bepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor het gewest niet bevoegd is indien een dergelijke regeling "noodzakelijk" kan worden geacht voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest (zie artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), en indien bovendien voldaan is aan de door het Arbitragehof gestelde voorwaarden dat de betrokken aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is <sup>(18)</sup>.

9. De conclusie is dan ook dat de decreetgever slechts bevoegd is om in artikel 5 van het voorstel, de gevallen van vrijstelling van de gemeentelijke belasting te bepalen, voorzover kan worden aangetoond dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

-----

---

<sup>(18)</sup> Zie, bijv., Arbitragehof, 14 mei 2003, nr. 58/2003, overw. B.5.3; Arbitragehof, 1 oktober 2003, nr. 126/2003, overw. B.5.3.

De kamer was samengesteld uit

|          |                            |                      |
|----------|----------------------------|----------------------|
| de Heren | W. DEROOVER,               | eerste voorzitter,   |
|          | D. ALBRECHT,<br>B. SEUTIN, | staatsraden,         |
| Mevrouw  | G. VERBERCKMOES,           | toegevoegd griffier. |

Het verslag werd uitgebracht door de M. W. PAS, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE EERSTE VOORZITTER,

G. VERBERCKMOES

W. DEROOVER